

SYLWETKI PROFESORÓW POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ

364 2

JAN PIOTROWSKI
(1885—1962)

Jan Piotrowski urodził się 26 XI 1885 r. w Jędrzejowie na Kielecczyźnie. W latach 1900—1903 kształcił się w miejscowym seminarium nauczycielskim, po ukończeniu którego pracował przez trzy lata jako nauczyciel ludowy, we wsi Sędowice w powiecie jędrzejowskim. W 1906 r. wyjechał do Pskowa, gdzie podjął naukę w średniej szkole mierniczej. Ukończywszy z odznaczeniem szkołę w 1909 r. wstąpił do Konstantynowskiego Instytutu Mierniczego w Moskwie. Jako student pracował podczas wakacji w charakterze mierniczego przy komasacji gruntów wiejskich w guberniach: saratowskiej, czernihowskiej i moskiewskiej.

Z dyplomem inżyniera geodety wyjechał w 1913 r. na Syberię do Tomska. Tam zajął się pracą pedagogiczną w miejscowej średniej szkole politechnicznej, początkowo jako nauczyciel miernictwa, później jako kierownik oddziału mierniczego i wreszcie jako dyrektor szkoły (1919—1920). Równocześnie był w latach 1913—1921 asystentem Katedry Geodezji i Miernictwa Górniczego w Tomskim Instytucie Technologicznym. Brał żywy udział w życiu społecznym miejscowej kolonii polskiej, kierując m. in. komitetem do niesienia pomocy ofiarom wojny.

Na początku 1922 r. powrócił do kraju i niebawem rozpoczął pracę dydaktyczną w Politechnice Warszawskiej (PW). Początkowo był starszym asystentem, a od września 1923 r. zastępcą profesora na Wydziale Mierniczym (później Geodezyjnym). Z dn. 11 IX 1925 r. został profesorem nadzwyczajnym i objął Katedrę Geodezji II (przemianowaną w 1931 r. na Katedrę Geodezji Niższej). O jego życzliwym i opiekuńczym stosunku do młodzieży akademickiej świadczą liczne funkcje społeczne sprawowane na uczelni: prof. J. Piotrowski opiekował się m. in. studentką Kasą Chorych (1932—1939), był kuratorem Koła Geodetów i Koła Sybiraków (1933) oraz członkiem Komisji Dyscyplinarnej (1935—1938). W roku akad. 1939/40 miał objąć funkcję dziekana Wydziału Inżynierii (powstałego wcześniej z połączenia wydziałów: Inżynierii Lądowej, Inżynierii Wodnej i Geodezyjnego), ale przeszkodził temu wybuch wojny.

Oprócz zajęć dydaktycznych w PW prof. J. Piotrowski wykładał w latach dwudziestych miernictwo w Państwowej Szkole Mierniczej i Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego oraz topografię w Wojskowej Szkole Topografów. W 1933 r. zorganizował Miernicze Technikum Korespondencyjne w Warszawie, którym kierował przez dwa lata. Ponadto wykonywał przez wiele lat prace pomiarowe, głównie na terenie Warszawy. W latach 1922—1939 działał w Kole Inżynierów Mierniczych przy Stowarzyszeniu Techników Polskich, uczestniczył też w pracach Związku Mierniczych RP, którego prezesem został wybrany w r. 1939.

We wrześniu 1939 r. prof. J. Piotrowski został na krótko aresztowany przez Niemców. W początkowym okresie okupacji hitlerowskiej był wykładowcą w

Szkole Mierniczej w Warszawie. Jednocześnie prowadził wykłady na tajnym wyższym studium geodezyjnym. Nadal związany był ze środowiskiem profesorskim PW; początkowo opiekował się mieniem nieczynnego Wydziału Inżynierii jako jego ostatni przedwojenny dziekan, natomiast od sierpnia 1941 r. pełnił formalnie funkcję kustosa zbiorów tego wydziału. Z chwilą uruchomienia w gmachach politechnicznych, za zgodą władz niemieckich, Państwowej Wyższej Szkoły Technicznej (kwiecień 1942) był w niej wykładowcą i kierownikiem początkowo Wydziału Budownictwa Lądowego i Wodnego, a po kilku miesiącach Wydziału Mierniczego. Wybuch powstania warszawskiego zaskoczył go w Radości, gdzie doczekał wyzwolenia tych terenów przez Armię Radziecką.

Już w listopadzie 1944 r. prof. J. Piotrowski zgłosił się do dyspozycji Resortu Oświaty PKWN w Lublinie, przedstawiając m. in. propozycję utworzenia Głównego Urzędu Pomiarów Kraju (GUPK). W dn. 19 XII 1944 r. powierzono mu pełnienie obowiązków dziekana Wydziału Geodezyjnego PW z tymczasową siedzibą w Lublinie, a w dn. 1 III 1945 r. został mianowany prezesem GUPK (to ostatnie stanowisko piastował do 30 XI 1948). Zasluga prof. J. Piotrowskiego było zebranie resztek rozbitej kadry dydaktycznej, zorganizowanie dla niej pomocy materialnej i uruchomienie Wydziału Geodezyjnego, początkowo w Lublinie, a od jesieni 1945 r. w Warszawie. Z dn. 24 VIII 1948 r. został mianowany profesorem zwyczajnym, a w pięć lat później uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Do 1954 r. kierował Katedrą Geodezji Niższej na Wydziale Geodezyjnym, a od maja 1954 r. do chwili przejścia na emeryturę we wrześniu 1960 r. — Katedrą Podstaw Geodezji na Wydziale Geodezji i Kartografii. W latach akad. 1956/57—1959/60 piastował godność dziekana Wydziału Geodezji i Kartografii.

W dorobku naukowym prof. J. Piotrowskiego znajduje się kilkanaście artykułów, opublikowanych na łamach *Przeglądu Mierniczego*, *Przeglądu Geodezyjnego* i *Roczników Towarzystwa Naukowego Warszawskiego*, a także kilka podręczników i skryptów akademickich, m. in. „Geodezja niższa” (1950) i dwutomowa „Geodezja” (do 1961 r. trzy wydania). W latach 1945—1949 współredagował on *Przegląd Geodezyjny*. Prof. J. Piotrowski należał do wielu towarzystw i instytucji naukowych, m. in. był członkiem Akademii Nauk Technicznych (od 1923), Towarzystwa Naukowego Warszawskiego (od 1930), Komitetu Geodezji Polskiej Akademii Nauk (od 1952), Stowarzyszenia Geodetów Polskich i Polskiego Towarzystwa Geofizyków. Zmarł 13 I 1962 r. w Warszawie i został pochowany na cmentarzu Powązkowskim w Alei Zasłużonych. Był odznaczony m. in. Złotym Krzyżem Zasługi (1938) i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1946).

Opracowała Ewa Archanowicz